

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/17/2021
Identifikačné číslo spisu:	6419010248
Dátum vydania rozhodnutia:	31.08.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6419010248.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému Š. S. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 31. augusta 2021 v Bratislave o dovolaní obvineného Š. S. proti uzneseniu Krajského súdu Banská Bystrica z 10. septembra 2020, sp. zn. 4To/43/2020, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 21. januára 2020, sp. zn. 4T/35/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Š. S. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 21. januára 2020, sp. zn. 4T/35/2019, uznal obvineného Š. S. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 8. marca 2018 v čase približne o 08.00 hod. v G. Š., okres G. Š., vo vnútorných priestoroch reštaurácie K. J. Y., po predchádzajúcom vzájomnom slovnom a fyzickom konflikte s M. K., nar. XX. S. XXXX, po tom ako poškodený M. K. obvineného chytil rukami pod krk, strkal do neho otvorenými dlaniami oboch rúk do oblasti hrude, aby odišiel, následne ho chytil za mikinu a tlačil ho von z priestorov reštaurácie a následne chytil M. K. za ľavú ruku zboku v oblasti dlane, ktorou ho držal, pričom mu stlačil prsty ľavej ruky - malíček a prstenník a túto časť ruky mu stočil v smere dohora, čím týmto svojím konaním podľa znaleckého posudku spôsobil M. K., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom G. G. XXX, špirálovitú zlomeninu piatej záprstnej kosti ľavej ruky s posunom úlomkov, pomliaždenie v oblasti IV. a V. prsta ľavej ruky, ktoré zranenia si podľa vyjadrenia znalca vyžadujú dobu liečenia a PN v trvaní 70 dní.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil na dva roky. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenej Union zdravotnej poisťovni,

a. s., so sídlom Karadžičová 10, Bratislava, IČO: 36284831, vo výške 242,30 eura a poškodenému M. K. škodu vo výške 1.050 eur. Súčasne podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného M. K. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 10. septembra 2020, sp. zn. 4To/43/2020, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 19. októbra 2020 a jeho obhajcovi 20. októbra 2020, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 11. novembra 2020 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený uviedol, že išlo o spáchanie skutku za okolností, ktoré vylučujú trestnosť v dôsledku použitia nutnej obrany spočívajúcej v nepodmienenom a podvedomom živote zachraňujúcom reflexe ohrozenej osoby. Podľa obvineného, krajský súd si nemohol prečítať trestný spis a rozhodnutie okresného súdu, nemohol sa oboznámiť s dôkazmi a preto nemohol ani správne reprodukovať priebeh skutku a vec správne posúdiť. Krajský súd sa z uvedeného dôvodu nemohol kvalifikovane vysporiadať ani s odvolaním odsúdeného a s jeho obsahom, lebo nedal odpoveď na žiadnu otázku alebo argument uvedený v odvolaní, a tým je podľa obvineného nepreskúmateľné. Dodal, že ak nedáva odpoveď na námietky odvolania riadnym a kvalifikovaným spôsobom, tak potom nespĺňa ani zákonné požiadavky na zákonnosť konania a vyhotovenie rozhodnutia z hľadiska preskúmateľnosti. Obvinený nevie zistiť a preskúmať odkiaľ čerpal krajský súd poznatok, že nie je pochybnosť o zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého výroku rozsudku o vine, proti ktorému podal odvolanie, v ktorom boli vyslovené mnohé pochybnosti a dôvody, ktoré rozsudok okresného súdu spochybňujú. Podľa obvineného odvolací súd ignoroval celý obsah odvolania a kompletne. Dodal, že nedal odpoveď na žiadnu otázku a pochybnosť a preto ho dovolateľ považuje za neodôvodnené.

Ďalej uviedol, že už samotný stíhaný skutok zistenému stavu nezodpovedá a tento bol zámerne od začiatku konania jazykovo a výrazovo vyformulovaný a vykonštruovaný iba pre požiadavky predpokladaného rozhodnutia, ktoré je podľa obvineného nepreskúmateľné a nepoužiteľné na tézy a dôvody uvedené v odvolaní a ani naň nereaguje. Skutok, ktorý má byť trestný, bol podľa obvineného absolútne a neprípustným účelovým spôsobom poprekrúcaný zámernými účelovými formuláciami, aby navodil inú situáciu a iný ako skutočný priebeh útoku. Zo zistenia prvostupňového súdu nemá podľa obvineného skutok popísaný v rozhodnutí oporu v dokazovaní, keďže nešlo o nový útok (slovo následne evokuje nový skutok a nový útok), ani o odplatu, ale išlo o odvrátenie trvajúceho útoku zo strany poškodeného, ktorý to nepopiera, ani svedkovia to nepopierajú, ani znalec ani nikto iba súd nezisteným spôsobom k tomu dospel. Toto malo podľa obvineného zásadný vplyv na právne posúdenie skutku z hľadiska zániku trestnosti. Poukazujúc na § 8, § 15 a § 25 Trestného zákona obvinený uviedol, že obrana pred fyzickým útokom je nepochybne oprávneným konaním, na ktorú použil iba svoje holé ruky, žiadny nôž, sekeru alebo zbraň. Zopakoval, že išlo o okamžitú reflexívnu reakciu v dôsledku útoku na citlivý a životne dôležitý orgán - krk. Pokračoval, že nedostal v rozhodnutiach súdov návod, odpoveď a ani radu ako sa mal beztrestne zbaviť škrtiča iným spôsobom, aby to vyhovovalo predstave súdu, ktorú možno akceptovať a ktorá by inak bola účinná a v súlade so zákonom. Súd vzhľadom na svoje rozhodnutie o zavinení bol podľa obvineného povinný zároveň uviesť iný zákonný spôsob, ktorý mal obvinený zvoliť pri odvracaní útoku, ak už raz uviedol, že tento spôsob odvrátenia útoku bol nesprávny a niesol znaky trestného činu. Dodal, že v tomto smere sa nedá rozhodnutie taktiež preskúmať a akceptovať ho. Obvinený požaduje vysvetlenie prečo súd nerešpektoval rozhodnutie správneho orgánu, keďže ide iba o ten istý a totožný útok, iný tam nebol. Poukázal na skutočnosť, že poškodený bol postihnutý za priestupok, že v reštaurácii napadol obvineného tak, že ho jednou rukou chytil pod krk a druhou za ľavú ruku, ktorú mu stlačil a vykrúcal, čím mu spôsobil hematóm na krku a pomliaždenie prsta ľavej ruky, bez práceneschopnosti. Pokračoval, že tu nie je uvedené, že mal zranenie aj na chrbte lebo pri útoku ho poškodený zatlačil až na krk.

Vo vzťahu k výpovedi poškodeného, o ktorú je opreté rozhodnutie, obvinený uviedol, že v prvom rade

znalecký posudok a výpoveď znalca nepodporujú verziu poškodeného a policajti si vytvorili verziu podľa vlastnej predstavy. Uviedol, že sú tu však dve svedkyne, ktoré útok poškodeného videli, ale tieto akosi neboli predmetom dokazovania, hoci mali byť, lebo ide o priamych svedkov. U týchto svedkov sa nebolo potrebné zaoberať tým, že či poškodený potom pred reštauráciou udieral rukou do steny, ale to, že vběhol do reštaurácie ako nazúrený býk a priamo s krikom zaútočil na obvineného, ktorý do reštaurácie vyšiel priamo dverami z kuchyne na podnet křiku poškodeného. Súd však verziu obvineného o škrtení za pravdivú, lebo svedkyňa H. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že K. chytil S., ale nepamätá si ako, Marko ho odstrčil a požadoval zavolať políciu. Ide podľa obvineného o celý kľúčový okamih. Pokračoval, že svedkyňa I. uviedla, že K. iba držal S. za krk, ale nevie či jednou alebo dvomi rukami; že K. ho strčil o krk a S. sa ho nedotkol. Ďalej obvinený uviedol, že k svojmu zraneniu na krku a na ruke, ktoré je predmetom lekárskej správy a predmetom fotografie, ktorú vyhotovil ihneď na mieste policajt a ku ktorému sa vyjadril lekár H. a ktoré je predmetom správneho rozhodnutia žiaden súd nezaujal nejaké stanovisko, ktoré by sa dalo použiť pre rozhodnutie. Pokračoval, že okresný súd jeho tvrdenie o tom, že ho poškodený škrtil dvomi rukami vyhlásil za nepreukázané. Toto potom podľa obvineného odporuje aj zisteniu znalca, lebo k zraneniu poškodeného mohlo výlučne dôjsť uchopením škrtiacej ľavej ruky poškodeného spočívajúcej na pravej strane krku obvineného tým, že tento uchopil pravou rukou ľavú časť dlane poškodeného z vonkajšej strany a reflexívne ju točivým pohybom odsotil smerom od seba. Dodal, že jednoduchý pokus si môže nasimulovať na sebe aj jediná osoba. V tejto súvislosti ešte uviedol, že rozhodnutia sa však zaoberajú v odôvodnení všetkým možným, okrem podstaty skutku, ktorý nespočívá v ničom inom, ako je reflexívne uchopenie škrtiacej dlane ľavej ruky poškodeného pravou rukou obvineného inštinktivným konaním a odsotenie smerom od seba. Tu podľa neho netreba ani úvahy o vykrúcaní, lebo rotačný pohyb je súčasťou reakcie a iný pohyb ani nie je možný. Dodal, že tu podľa obvineného nemôže byť ani reč o vykrúcaní, lebo iný ako rotačný pohyb je pri tomto spôsobe odvracania útoku úplne vylúčený.

Záver okresného súdu potvrdený krajským súdom nemá podľa obvineného oporu v žiadnom dôkaze, keďže ide podľa neho aj o iracionálnosť v závere, že ak by podstata konfliktu spočívala v tom, že obvinený bez vážneho dôvodu začne s vykrúcaním práve vonkajšej časti dlane ľavej ruky poškodeného, kde sú potom ďalšie ruky a čo robia? Kde je reflexívny a inštinktivný obranný mechanizmus poškodeného, ktorý trpí vykrúcanie svojej ľavej dlane bez obrany a povšimnutia? Vrcholom povrchnosti prístupu súdu k rozhodnutiu je podľa obvineného skutočnosť, že následok je kvalifikovaný ako ťažká ujma na zdraví a to aj v rozpore so stanoviskom znalca, ktorý zranenie považuje za ľahké, lebo poškodený mal niekoľko dní dlaň fixovanú v ortopedickej pomôcke a nebol obmedzený na bežnom spôsobe života. Obvinený dodal, že dĺžka PN musí byť iba pomocným nástrojom na posúdenie charakteru zranenia v kontexte s ťažkým poškodením zdravia a nemôže byť paušalizovaná iba potrebou poškodeného zotrvať na PN mimo práce prezentáciou nejakých ťažkostí.

Obvinený uviedol, že nepocituje zodpovednosť za odsúdenie. Skutok je podľa neho popisovaný zavádzajúco a nesprávne. Samotné konanie, ktoré je mu kladené za vinu nepovažuje za protiprávne konanie. Právne posúdenie skutku nie je podľa obvineného správne, lebo pri správnom interpretovaní skutku a jeho posúdení v zmysle dôkazov by súd dospel k záveru, že jeho konanie spĺňa všetky parametre konania v nutnej obrane. Dodal, že spĺňa požiadavku trvajúceho útoku a primeranosti obrany, ktorá je reflexívna a intuitívna; ide o konanie zákonom dovolené a súvisí s právom na obranu.

Podľa názoru obvineného sa krajský súd v ničom nevysporiadal s argumentmi uvedenými v odvolaní a ani ich nejako nevyhodnotil v konfrontácii s dôkazmi. Odkázal podľa neho len všeobecne na správnosť a zákonnosť prvostupňového rozhodnutia, ale toto rozhodnutie nezodpovedá skutkovému stavu a preto ho napadol. Pokračoval, že skutkovým stavom sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí zaoberal natoľko povrchné, že nie je podľa obvineného možné ho ani preskúmať a vyhodnotiť z hľadiska vysporiadania sa s jeho požiadavkami a námietkami. Z uvedeného dôvodu je podľa obvineného potrebné predovšetkým nariadiť krajskému súdu, aby sa zaoberal námietkami uvedenými v odvolaní tak, aby rozhodnutie bolo možné preskúmať a konfrontovať so zákonom. Ide podľa neho predovšetkým o požiadavku vysvetlenia, prečo impulzívna jednoduchá obrana zo strany obvineného nie je legalizovaná v zmysle ustanovení o nutnej obrane ako inštitútu zaručeného Trestným zákonom, alebo z akých dôvodov nespĺňa parametre

beztretnosti. Rozhodnutie postráda správny a úplný popis stíhaného skutku, ktorý nie je v súlade s dôkazmi.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na nové rozhodnutie, alebo prvostupňovému súdu za účelom odstránenia vytýkaných nedostatkov a za účelom skúmania parametrov nutnej obrany podľa Trestného zákona v čom vidí nesprávne právne posúdenie konania a skutku ako takého.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nakoľko rozhodnutie nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Pokiaľ sa jedná o uplatnený dovolací dôvod, je podľa prokurátorky zrejmé, že v prípade dovolacích námietok obvineného sa jedná o namietanie nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, a to ustanovenia § 25 Trestného zákona o nutnej obrane. Vzhľadom na tú skutočnosť, že dovolací súd nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, sú preň rozhodujúce skutkové zistenia tak, ako boli ustálené v rozsudku prvostupňového súdu; resp. ako si tieto skutkové zistenia osvojil súd odvolací. Pokiaľ súdy v rámci svojich rozhodnutí konštatovali, že obvinený nekonal v nutnej obrane v súlade s ustanovením § 25 Trestného zákona, dovolací súd nemá kompetenciu skúmať vyhodnotenie dôkazov, právne úvahy súdov oboch inštancií a závery, ku ktorým dospeli. Keďže v konečnom dôsledku by záver o naplnení ustanovenia § 25 Trestného zákona - teda konania obvineného v nutnej obrane - automaticky znamenal aj preskúmanie a zmenu správnosti a úplnosti skutkových zistení, v tomto smere formulované dôvody nemôžu byť podľa prokurátorky predmetom prieskumu zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci podaného dovolania.

V kontexte tejto trestnej veci a podaného dovolania obvineným je podľa prokurátorky nevyhnutné zdôrazniť, že rozhodnutia súdov boli založené na dôkazoch, ktoré boli súdom na hlavných pojednávaniach vykonané v zmysle príslušných ustanovení zákona, a spôsob, akým sa súdy - tak prvostupňový ako aj odvolací - vysporiadali so skutkovým a právnym stavom veci je bližšie zdôvodnený v príslušných rozhodnutiach - pokiaľ ide o závery skutkových zistení, vid' najmä str. 9 až str. 10 rozhodnutia prvostupňového súdu a str. 3 rozhodnutia odvolacieho súdu. Záverom považuje prokurátorka za nevyhnutné zdôrazniť, že podľa § 25 ods. 2 Trestného zákona, nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu, a teda dokonca aj v prípade pripustenia varianty, že obrana obvineného by bola následkom chytenia za tričko či krk zo strany poškodeného, by uvedená obrana bola celkom zjavne neprimeraná účelu, ktorému záveru nasvedčuje práve intenzita uchopenia a stočenia ruky poškodenému, teda mechanizmus vzniku zranenia a samotné zranenie, čo v konečnom dôsledku potvrdil aj znalec z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie chirurgia. Samotná skutočnosť, že obvinený má na uznaní jeho viny súdom iný pohľad podľa prokurátorky neznamená, že či už v konaní prvostupňového súdu alebo v konaní odvolacieho súdu boli porušené - resp. neboli rešpektované - požiadavky na spravodlivý proces a zásady trestného konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností prokurátorka navrhla, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci dovolanie odmietol, nakoľko je podľa nej zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadrila poškodená Union zdravotná poisťovňa, a. s., ktorá uviedla, že okrem skutočností uvedených v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody nedisponuje žiadnymi novými informáciami o skutočnostiach dôležitých pre trestné konanie, pričom všetky zdravotnej poisťovni známe skutočnosti boli súdu oznámené v priebehu predmetného trestného konania. Na základe uvedeného zdravotná poisťovňa sa k obsahu predloženého dovolania nevie vyjadriť. Právne posúdenie dovolania obvineného ponecháva na príslušný súd.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril poškodený M. K., ktorý uviedol, že v plnom rozsahu si stojí

za svojou výpoveďou; všetky jeho výpovede sú pravdivé a nie je v nich jediný rozpor. Na základe vyšetrovania okresný súd spravodlivo rozhodol o vine obvineného. Tento rozsudok spravodlivo potvrdil svojim rozsudkom aj krajský súd. Jeho záujmom je mať od obvineného pokoj, nakoľko aj naďalej dochádza k slovným urážkam na jeho osobu od obvineného a to nie len na poškodeného, ale aj na jeho manželku.

K vyjadreniam prokurátorky a poškodených sa podaním z 9. februára 2021 prostredníctvom obhajcu zareagoval obvinený s tým, že sa cíti vrcholne sklamaný takto fungujúcim trestným procesom. Uviedol, že sa hlavne cíti byť poškodeným a obeťou trestnej činnosti. Ďalej uviedol, že prokurátorka formuluje vyjadrenie tak aby sa vyhla, podobne ako v celom procese podstate veci, a tou nie je zmena právnej kvalifikácie, ale zmena princípu k posúdeniu skutku z hľadiska § 8 Trestného zákona. Podľa obvineného prokurátorka zavádza, že ide o záujem na prehodnocovaní dôkazov zo strany obvineného. Problém je podľa obvineného v tom, že zistený skutok nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie nezodpovedá skutočnostiam vyplývajúcim z dôkazov. Súd sa podľa neho vyhol akémukoľvek vyhodnocovaniu dôkazov o tom, že obvinený bol obeťou výtržníctva a fyzického útoku zo strany poškodeného. Táto situácia nie je podľa obvineného obsahom rozhodnutí, hoci vyplýva z dôkazov a ani nie je snaha o vysvetlenie a odôvodnenie zo strany súdu, prečo sa týmito dôkazmi súd nezaoberal. Dalo by sa podľa neho normálne očakávať, že mu aspoň bude vysvetlené prečo je odsúdený, ak bol napadnutý a poškodený vo vlastnom objekte. Toto je podľa obvineného nepochopiteľné. Zopakoval, že skutkový stav nie je vôbec ustálený a ani sa nedá z vykonaného odôvodnenia ustáliť. Pokračoval, že odvolací súd absolútne nereaguje na odvolanie a ani sa nesnaží odvolanie nejako racionálne vyvrátiť s poukazom na dôkazy, lebo dôkazy ani nekorešpondujú tomu čo odvolací súd v odôvodnení píše. Preto sa obvinený domnieval, že skutkový stav podľa dôkazov je úplne iný ako ho prezentuje odvolací súd. Poznamenal, že ak sa dovolateľ domnieva, že jeho konanie bolo oprávnené a v rámci dovolenosti podľa zákona, tak bol odvolací súd povinný podrobne vysvetliť v čom spočívala protiprávnosť a nedovolenosť jeho konania a nie iba odmietnutie názoru bez zákonom požadovaného vysvetlenia, ktoré zodpovedá vykonaným dôkazom a požiadavke na rozhodnutie. Trestný čin si podľa obvineného vyžaduje splnenie podmienky protiprávnosti a domnieva sa, že má plné a zákonné právo na svojpomoc a nevyhnutnú obranu svojho života a zdravia. Dodal, že ani použitie strelnej zbrane z jeho strany na obranu pred takýmto útokom prezentovaného poškodeného, by nemohlo byť protiprávne.

Na margo prokurátorkinho pohľadu na vec obvinený uviedol, že nemá záujem vytvorenia si pohľadu na uvedenú vec, alebo nespokojnosti s rozhodnutím v tomto zmysle, ale o vysvetlenie požiadavky uvedenej aj v odvolaní spočívajúcej v tom prečo nespĺnil zákonom predpokladané podmienky nutnej obrany, lebo ak už toto nebola nutná obrana, tak potom je podľa neho nespôsobilé plniť svoj účel a poslanie. Tu podľa neho nejde o pohľady na vec, ale o skutočné právo osoby na svoju účinnú a oprávnenú ochranu a obranu. Ďalej zopakoval, že na túto požiadavku žiaden orgán činný v trestnom konaní nereaguje a preto potrebuje odpoveď na otázku v čom nespĺnil požiadavku zákona, alebo ako ju prekročil a o ktorý dôkaz vykonaný pred súdom sa to opiera. Dodal, že toto nemá zodpovedané a domáha sa predovšetkým riadneho vysvetlenia.

V závere uviedol, že stanovisko predložené k dovolaniu budí dojem potešenia z nejakého víťazstva, ale nereaguje ani teraz na argumenty a požiadavky na odpovede, ktoré vyžaduje z dôvodu takéhoto rozhodnutia a to v súlade s požiadavkami zákona, na ktoré má právo a na ktoré nemá odpovede. Ak rozhodnutie nájde zákonne východisko, že obvinený bol vo svojom vlastníctve prepadnutý a zbitý a musí to strpieť bez práva na reakciu, tak je pripravený sa stotožniť aj s takýmto vysvetlením a potom rozhodnutie akceptovať. Zatiaľ sa však tejto odpovede nedočkal a preto požaduje riadne a zákonné rozhodnutie, ktorému môže porozumieť a je pripravený akceptovať ho.

Najvyšší súd ako súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným Š. S. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1

Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné tiež uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietat ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože ako už bolo vyššie uvedené určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zároveň platí, že pre možnosť

posudzovania podmienok nutnej obrany, ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v dovolacom konaní, by zistený skutok musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiace na možnosť konania obvineného v nutnej obrane. Za tejto situácie by bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku naplnený vtedy, ak by také okolnosti boli nesprávne právne vyhodnotené, t. j. ako nespĺňajúce kritériá uvedené v § 25 Trestného zákona, hoci v skutočnosti by ich spĺňali (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II, III).

Vychádzajúc z uvedeného je v posudzovanej veci podstatným to, že hore citovaný okresným súdom ustálený skutok, ktorého správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd skúmať ani meniť, neobsahuje žiadnu skutkovú okolnosť odôvodňujúcu záver, že obvinený svojim konaním iba odvracal priamo hroziaci alebo trvajúci útok poškodeného na jeho osobu. Podstata námietok, ktoré obvinený v rámci tohto dôvodu dovolania vecne uplatnil a ktoré sú zrekapitulované vyššie, majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného a krajského súdu, v ktorom sa stotožnil s ustáleným skutkovým stavom. Odkazuje pritom aj na časť rozhodnutia krajského súdu, ktorý v napádanom uznesení - síce stručne, ale dostatočne výstižne - uviedol, že v danom prípade nie je pochybnosť o zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému obvinený podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Vo vzťahu k vine obvineného krajský súd uviedol, že táto bola jednoznačne preukázaná samotným poškodeným M. K., ako aj znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, ktorý vo svojom znaleckom posudku (č. l. 140-157), ako aj vo výpovedi vylúčil mechanizmus vzniku zranenia spôsobom, že by k takémuto došlo údermi rukou. Jednoznačne považoval za mechanizmus vzniku zranenia rotačný pohyb, pričom vylúčil možnosť, že by k takémuto zraneniu mohlo dôjsť páčením z dôvodu škrtenia, nakoľko obvinený by sa pri silnom škrtení nevedel dostať k vonkajšej hrane dlane ľavej ruky poškodeného, čím bola vyvrátená obrana obvineného o spôsobe vzniku zranenia z dôvodu obrany proti poškodenému. Rovnako sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo spisového materiálu nepochybne vyplýva, že v danom prípade zo strany obvineného nešlo o nutnú obranu, nakoľko nebol preukázaný zo strany poškodeného žiadny útok voči obvinenému, ktorý by pri zachovaní hranice zjavnej neprimeranosti a bez jej prekročenia umožňoval obvinenému využiť predmetný spôsob obrany. Možno teda dodať, že konanie obvineného súdy prvého a druhého stupňa správne právne kvalifikovali ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, a preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Námietky obvineného týkajúce sa prezentovania svojho pohľadu na priebeh konania, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvineným) zaoberať.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného Š. S. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.